

ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΤΟΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ (αρμονική και δομική ανάλυση)

Κείμενα μουσικών παραδειγμάτων
(στην πρωτότυπη γλώσσα και σε ελληνική μετάφραση)

A01. Johann Sebastian Bach, *Als der gütige Gott*, BWV 264

Als der gütige Gott
vollenden wollt sein Wort,
sandt er sein Engel schnell,
des Namen Gabriel,
ins galiläisch Land.

In die Stadt Nazareth,
da er ein Jungfrau hatt,
die Maria genannt,
Joseph nie hatt erkannt,
dem sie vertrauet war.

Όταν ο μεγαλόψυχος Θεός
θέλησε να εκπληρώσει τον λόγο του,
έστειλε γοργά τον άγγελό του,
με το όνομα Γαβριήλ,
στην γη της Γαλιλαίας.

Στην πόλη Ναζαρέτ,
όπου μία παρθένα υπήρχε,
η οποία ονομαζόταν Μαρία·
τον Ιωσήφ ουδέποτε αυτή είχε γνωρίσει,
στον οποίον [ο Θεός] την εμπιστεύθηκε.

A02. Johann Sebastian Bach, *Danket dem Herren*, BWV 286

Danket dem Herren, denn er ist sehr freundlich,
und seine Güt und Wahrheit bleibet ewiglich.

Αινείτε τον Κύριο, διότι είναι πολύ προσηνής,
και η καλοσύνη του και η αλήθεια ας μείνουν
παντοτινές.

A03. Johann Sebastian Bach, “Darum wir billig loben dich”, χορικό από την καντάτα για την εορτή του Αρχαγγέλου Μιχαήλ *Herr Gott, dich loben alle wir* (29 Σεπτεμβρίου 1724), BWV 130/6

Darum wir billig loben dich
und danken dir, Gott, ewiglich,
wie auch der lieben Engel Schar
dich preisen heut und immerdar.

Und bitten dich, wollst allezeit
dieselben heißen sein bereit,
zu schützen deine kleine Herd,
so hält dein göttlichs Wort in Wert.

Γι' αυτό δικαίως σε δοξάζουμε
και σε ευχαριστούμε, Θεέ, παντοτινά,
όπως και το προσφιλές τάγμα των αγγέλων,
σε τιμούμε σήμερα και εις το διηνεκές.

Και σε παρακαλούμε, αν θέλεις κάθε στιγμή
να είμαστε πρόθυμοι να λέμε τα ίδια,
να προστατεύεις το μικρό σου ποίμνιο,
ώστε να τηρεί τον θεϊκό σου λόγο με σέβας.

A04. Johann Sebastian Bach, “Ich steh an deiner Krippen hier”, χορικό από το *Ορατόριο των Χριστουγέννων* / καντάτα αρ. 6, για την εορτή των Επιφανίων, *Herr, wenn die stolzen Feinde schnauben* (6 Ιανουαρίου 1735), BWV 248/59

Ich steh an deiner Krippen hier,
o Jesulein, mein Leben;
ich komme, bring und schenke dir,
was du mir hast gegeben.

Εδώ, στην φάτνη σου στέκομαι,
μικρέ μου Ιησού, ζωή μου·
έρχομαι, φέρνοντας και χαρίζοντάς σου
ό,τι εσύ μου έχεις δώσει.

Nimm hin! es ist mein Geist und Sinn,
Herz, Seel und Mut, nimm alles hin,
und laß dirs wohlgefallen!

Δέξου λοιπόν το πνεύμα και τις αισθήσεις μου,
την καρδιά, την ψυχή και το κουράγιο, δέξου τα όλα,
και είθε αυτά να σε ευαρεστήσουν!

A05. Johann Sebastian Bach, *Wer Gott vertraut, hat wohlgebaut*, BWV 433

Wer Gott vertraut,
hat wohlgebaut
im Himmel und auf Erden,
im Himmel und auf Erden;
wer sich verläßt
auf Jesum Christ,
dem muß der Himmel werden,
dem muß der Himmel werden.
Darum auf dich
all Hoffnung ich
ganz fest und steif tu setzen.
Herr Jesu Christ,
mein Trost du bist
in Todes Not und Schmerzen,
in Todes Not und Schmerzen.

Όποιος τον Θεό εμπιστεύεται,
έχει βρει καλό αποκούμπι
στον ουρανό και επί της γης,
στον ουρανό και επί της γης·
όποιος βασίζεται
στον Ιησού Χριστό,
του πρέπει στα ουράνια να πάει,
του πρέπει στα ουράνια να πάει.
Γι' αυτό σε σένα
κάθε ελπίδα εγώ
εναποθέτω απολύτως σταθερά και ανυποχώρητα.
Κύριε Ιησού Χριστέ,
παρηγοριά μου είσαι
στο αναπόφευκτο του θανάτου και σε κάθε πόνο,
στο αναπόφευκτο του θανάτου και σε κάθε πόνο.

A06. Johann Sebastian Bach, *Hilf, Herr Jesu, laß gelingen*, BWV 344

Hilf, Herr Jesu, laß gelingen,
hilf, das neue Jahr geht an;
laß es neue Kräfte bringen,
daß aufs neu ich wandeln kann.
Neues Glück und neues Leben
wollst du mir aus Gnaden geben.

Βοήθα, Κύριε Ιησού, κάνε να πάνε όλα κατ' ευχήν,
βοήθα με, τώρα που το νέο έτος ξεκινά·
ας μου φέρει νέες δυνάμεις,
ώστε εκ νέου να μπορώ να περιπατώ.
Νέα τύχη και νέα ζωή
θε να μου δώσεις από ευσπλαχνία.

A07. Johann Sebastian Bach, *Dir, dir, Jehova, will ich singen*, BWV 299

Dir, dir, Jehova, will ich singen,
denn wo ist so ein solcher Gott wie du?
Dir will ich meine Lieder bringen,
ach! gib mir deines Geistes Kraft darzu,
daß ich es tu im Namen Jesu Christ,
so wie es dir durch ihn gefällig ist.

Εσένα, εσένα, Ιεχωβά, θέλω να ψάλλω,
διότι πού υπάρχει άλλος τέτοιος θεός σαν εσένα;
Σε σένα θέλω τα άσματά μου να αποτεινώ,
αχ, δώσε μου την δύναμη του πνεύματός σου ούτως,
ώστε τούτο να πράξω στο όνομα του Ιησού Χριστού,
έτσι όπως τούτο δι' αυτού σου είναι αρεστό.

A08. Johann Sebastian Bach, *Es spricht der Unweisen Mund wohl*, BWV 308

Es spricht der Unweisen Mund wohl:
den rechten Gott wir meinen;
doch ist ihr Herz Unglaubens voll,
mit Tat sie ihn verneinen.

Λέγει μεν το στόμα των αφρόνων:
στον αληθινό Θεό πιστεύουμε·
όμως η καρδιά τους είναι πλήρης απιστίας,
στην πράξη τον απαρνούνται.

Ihr Wesen ist verderbet zwar,
für Gott ist es ein Greuel gar;
es tut ihr keiner kein Gut.

Διότι η φύση τους είναι διεφθαρμένη
και στον Θεό δεν φέρνει παρά φρίκη·
κανείς εξ αυτών δεν κάνει κάτι καλό.

- A09.** Johann Sebastian Bach, “Freu dich sehr, o meine Seele”, χορικό από την καντάτα για την 3η Κυριακή μετά το Πάσχα [Jubilate] *Wir müssen durch viel Trübsal in das Reich Gottes eingehen* (πιθανόν 12 Μαΐου 1726 ή 18 Απριλίου 1728), BWV 146/8

Freu dich sehr, o meine Seele,
und vergiß all Not und Qual,
weil dich nun Christus, dein Herre,
ruft aus diesem Jammertal.
Aus Trübsal und großem Leid
sollst du fahren in die Freud,
die kein Ohre hat gehöret
und in Ewigkeit auch währt.

Αγαλλίασε, ψυχή μου,
και ξέχνα όλες τις δυσκολίες και τα βάσανα,
διότι τώρα ο Χριστός, ο Κύριός σου, σε
καλεί από αυτήν την κοιλάδα των δακρύων.
Μέσα από θλίψη και μεγάλη οδύνη
θε να οδηγηθείς στην χαρά,
σε αυτήν που κανένα αυτί δεν έχει ακούσει
και που στην αιωνιότητα διαρκεί.

- A10.** Johann Sebastian Bach, “Brich an, o schönes Morgenlicht”, χορικό από το *Ορατόριο των Χριστουγέννων* / καντάτα αρ. 2, για την δεύτερη ημέρα των Χριστουγέννων, *Und es waren Hirten in derselben Gegend* (26 Δεκεμβρίου 1734), BWV 248/12

Brich an, o schönes Morgenlicht,
und laß den Himmel tagen!
Du Hirtenvolk, erschrecke nicht,
weil dir die Engel sagen,
daß dieses schwache Knäbelein
soll unser Trost und Freude sein,
dazu den Satan zwingen
und letztlich Friede bringen!

Λάμπσε, όμορφο φως της αυγής,
και κάνε τον ουρανό να ξημερώσει!
Εσείς, ποιμένες, μην τρομάζετε,
διότι οι άγγελοι σας λένε
ότι αυτό το αδύναμο αγοράκι
μέλλει να είναι η παρηγοριά και η χαρά σας,
προς τούτο θα επιβληθεί του σατανά
και στο τέλος την ειρήνη θε να φέρει!

- A11.** Johann Sebastian Bach, “Eine Stimme läßt sich hören”, χορικό από την καντάτα για την εορτή της γεννήσεως του Ιωάννη του Βαπτιστή [Johannisfest] *Freue dich, erlöste Schar* (24 Ιουνίου 1738 ή αργότερα), BWV 30/6

Eine Stimme läßt sich hören
in der Wüsten weit und breit,
alle Menschen zu bekehren:
Macht dem Herrn den Weg bereit,
machtet Gott ein ebne Bahn,
alle Welt soll heben an,
alle Täler zu erhöhen,
daß die Berge niedrig stehen.

Μια φωνή ακούγεται
σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της ερήμου,
προσηλυτίζοντας όλους τους ανθρώπους:
Ετοιμάστε τον δρόμο για τον Κύριο,
ισιώστε για τον Θεό ένα μονοπάτι,
όλος ο κόσμος πρέπει να σηκωθεί,
όλες οι κοιλάδες να ανυψωθούν,
ώστε τα όρη να στέκουν ταπεινά.

A12. Johann Sebastian Bach, *Gott lebet noch*, BWV 320

Gott lebet noch; Seele, was verzagst du doch? Gott ist gut, der aus Erbarmen alle Hülff auf Erden tut, der mit Kraft und starken Armen machtet Alles wohl und gut. Gott kann besser als wir denken, alle Not zum besten lenken. Seele, so bedenke doch: lebt doch unser Herr Gott noch.	Ο Θεός ακόμα ζει· προς τί λοιπόν αποθαρρύνεσαι, ψυχή μου; Ο Θεός είναι καλός, αυτός που από έλεος κάθε βοήθεια επί της γης παρέχει, που με ισχύ και κραταιά χέρια πράττει τα πάντα καλά και αγαθά. Ο Θεός μπορεί να σκέπτεται καλύτερα από εμάς, κάθε δυσκολία να την τρέπει προς το καλύτερο. Αναλογίσου λοιπόν, ψυχή μου: ο Κύριος και Θεός μας τώνοντι ακόμα ζει.
--	---

A13. Johann Sebastian Bach, *In allen meinen Taten*, BWV 367

In allen meinen Taten laß ich den Höchsten raten, der alles kann und hat; er muß zu allen Dingen, solls anders wohl gelingen, selbst geben Rat und Tat.	Σε όλες μου τις πράξεις επαφίεμαι στον Ύψιστο για να με συμβουλέψει, αυτός που όλα τα μπορεί και τα κατέχει· αυτός πρέπει σε όλα τα πράγματα, αν τούτα θε να πάνε μόνο κατ' ευχήν, να δίνει ο ίδιος την συμβουλή και το παράδειγμά του.
--	--

A14. Johann Sebastian Bach, “Gute Nacht, o Wesen”, χορικό από την καντάτα για την τρίτη ημέρα των Χριστουγέννων *Sehet, welch eine Liebe hat uns der Vater erzeiget* (27 Δεκεμβρίου 1723), BWV 64/8

Gute Nacht, o Wesen, das die Welt erlesen! Mir gefällst du nicht. Gute Nacht, ihr Sünden, bleibet weit dahinten, kommt nicht mehr ans Licht! Gute Nacht, du Stolz und Pracht! Dir sei ganz, o Lasterleben, gute Nacht gegeben!	Καληνύχτα, πλάση, του κόσμου εκλεκτή! Δεν μου αρέσεις. Καληνύχτα, αμαρτίες μου, μείνετε εκεί πίσω μακριά, μην έλθετε ποτέ ξανά στο φως! Καληνύχτα, έπαρση και αίγλη! Εσένα, ζωή γεμάτη βάρη, είτε ολάκερη με μια καληνύχτα να αποχαιρετήσω!
--	---

A15. Johann Sebastian Bach, *Warum betrübst du dich, mein Herz*, BWV 421

Warum betrübst du dich, mein Herz, bekümmerst dich und trägest Schmerz nur um das zeitlich Gut? Vertrau du deinem Herren Gott, der alle Ding erschaffen hat.	Γιατί θλίβεσαι, καρδιά μου, ανησυχείς και υποφέρεις από πόνο απλώς και μόνο για εφήμερα αγαθά; Εμπιστεύσου τον Κύριο και Θεό σου, ο οποίος τα πάντα εποίησε.
--	--

A16. Johann Sebastian Bach, *Nicht so traurig, nicht so sehr*, BWV 384

Nicht so traurig, nicht so sehr,
meine Seele, sei betrübt,
daß dir Gott Glück, Gut und Ehr
nicht so viel wie andern gibt;
nimm fürlieb mit deinem Gott,
hast du Gott, so hat's nicht Not.

Μην είσαι τόσο λυπημένη, μην είσαι τόσο πολύ
θλιμμένη, ψυχή μου,
που ο Θεός τύχη, αγαθά και σέβας σε σένα
δεν παρέχει τόσο πολύ όσο σε άλλους·
αρκέσου στον Θεό σου,
αν έχεις τον Θεό, δεν έχεις καμμιάν ανάγκη.

A17. Johann Sebastian Bach, *Ich bin ja, Herr, in deiner Macht*, BWV 345

Ich bin ja, Herr, in deiner Macht,
du hast mich an das Licht gebracht,
und du erhältst mir auch das Leben,
du kennest meiner Monden Zahl,
weißt, wann ich diesem Jammertal
auch wieder gute Nacht soll geben.
Wo, wie und wann ich sterben soll,
das weißt du, Vater, mehr als wohl.

Υπό την εξουσία σου βρίσκομαι, ως γνωστόν, Κύριε,
εσύ με έφερες στο φως
και εσύ επίσης με κρατάς στην ζωή,
εσύ γνωρίζεις τον αριθμό των φεγγαριών μου
και ξέρεις πότε αυτήν την κοιλάδα των δακρύων
θα πρέπει και πάλι να καληνυχτίσω.
Πού, πώς και πότε είναι γραπτό μου να αποθάνω,
τούτο το ξέρεις, Πάτερ, παραπάνω από καλά.

A18. Johann Sebastian Bach, *Christe, du Beistand deiner Kreuzgemeinde*, BWV 275

Christe, du Beistand
deiner Kreuzgemeinde,
eile, mit Hilf und Rettung uns erscheine.
Steuere den Feinden;
ihre Blutgedichte
mache zunichte, mache zunichte.

Χριστέ, παραστάτη εσύ
της υπό τον σταυρό σου κοινότητας, σπεύσε,
παρουσιάσου σε μας προς αρωγή και σωτηρία.
Απόκρουσε τους εχθρούς·
τα αιματηρά τους ποιήματα [έργα]
αφάνισε, εξολόθρευσε.

A19. Johann Sebastian Bach, “Christus, der uns selig macht”, χορικό από τα *Πάθη κατά Ιωάννην*
(7 Απριλίου 1724), BWV 245/15

Christus, der uns selig macht,
kein Bö's hat begangen,
der ward für uns in der Nacht
als ein Dieb gefangen,
geführt für / vor gottlose Leut
und fälschlich verklaget,
verlacht, verhöhnt und verspeit,
wie denn die Schrift saget.

Ο Χριστός, που ευδαίμονες μας κάνει,
ουδέν κακόν διέπραξε,
τούτος για μας μέσα στην νύχτα
σαν κλέφτης συνελήφθη,
οδηγήθηκε ενώπιον άθεων ανθρώπων
και κατηγορήθηκε ψευδώς,
περιπαίχθηκε, χλευάσθηκε και κατεπτύσθη,
όπως λοιπόν η γραφή λέγει.

A20. Johann Sebastian Bach, *Erstanden ist der heilige Christ*, BWV 306

Erstanden ist der heilige Christ,
alleluja, alleluja,
der aller Welt ein Tröster ist,
alleluja, alleluja.

Ανέστη ο ιερός Χριστός,
αλληλούια, αλληλούια,
που όλου του κόσμου είναι Παράκλητος,
αλληλούια, αλληλούια.

A21. Johann Sebastian Bach, “Nicht nach Welt, nach Himmel nicht”, χορικό από την καντάτα για την 26η Κυριακή μετά από αυτήν της Αγίας Τριάδος [nach Trinitatis] *Wachet! betet! betet! wachet!* (21 Νοεμβρίου 1723), BWV 70/11

Nicht nach Welt, nach Himmel nicht
meine Seele wünscht und sehnet,
Jesum wünsch ich und sein Licht,
der mich hat mit Gott versöhnet,
der mich freiet vom Gericht,
meinen Jesum laß ich nicht.

Μήτε τον κόσμο, μήτε τα ουράνια
ποθεί και λαχταρά η ψυχή μου,
τον Ιησού επιθυμώ και το φως του,
που με έχει συμφιλιώσει με τον Θεό,
που θα με απαλλάξει κατά την [έσχατη] κρίση,
τον Ιησού μου δεν αφήνω.

A22. Johann Sebastian Bach, “Leit uns mit deiner rechten Hand”, χορικό από την καντάτα για την 25η Κυριακή μετά από αυτήν της Αγίας Τριάδος *Es reißet euch ein schrecklich Ende* (14 Νοεμβρίου 1723), BWV 90/5

Leit uns mit deiner rechten Hand
und segne unser Stadt und Land;
gib uns allzeit dein heiliges Wort,
behüt fürs Teufels List und Mord;
verleih ein selges Stündelein,
auf daß wir ewig bei dir sein!

Κατεύθυνέ μας με την δεξιά σου χείρα
και ευλόγα την πόλη και την χώρα μας·
δίνε μας κάθε στιγμή τον ιερό σου λόγο,
φύλαγέ μας από του διαβόλου τον δόλο και το φονικό·
παραχώρησέ μας μία ευλογημένη ωρίτσα,
ούτως ώστε εμείς να είμαστε αιώνια κοντά σου!

A23. Johann Sebastian Bach, “Drum fahrt nur immer hin, ihr Eitelkeiten”, χορικό από την καντάτα για την εορτή των Επιφανίων *Liebster Immanuel, Herzog der Frommen* (6 Ιανουαρίου 1725), BWV 123/6

Drum fahrt nur immer hin, ihr Eitelkeiten,
du, Jesu, du bist mein, und ich bin dein;
ich will mich von der Welt zu dir bereiten;

Φύγετε λοιπόν για πάντα μακριά μου, ματαιότητες,
εσύ, Ιησού, είσαι δικός μου, και εγώ δικός σου είμαι·
θέλω απέχοντας από τον κόσμο να ετοιμασθώ για
σένα·

du sollt in meinem Herz und Munde sein.
Mein ganzes Leben sei dir ergeben,
bis man mich einsten legt ins Grab hinein.

είθε εσύ στην καρδιά και στο στόμα μου να είσαι.
Όλη μου η ζωή ας αφοσιωθεί σε σένα,
έως ότου κάποτε με βάλουν μες στον τάφο.

A24. Johann Sebastian Bach, “Ich lieg im Streit und widerstreb”, χορικό από την καντάτα για την 4η Κυριακή μετά από αυτήν της Αγίας Τριάδος *Ich ruf zu dir, Herr Jesu Christ* (6 Ιουλίου 1732), BWV 177/5

Ich lieg im Streit und widerstreb,
hilf, o Herr Christ, dem Schwachen!
An deiner Gnad allein ich kleb,
du kannst mich stärker machen.
Kömmt nun Anfechtung, Herr, so wehr,
daß sie mich nicht umstoße.
Du kannst maßen,
daß mir's nicht bring Gefahr;
ich weiß, du wirst's nicht lassen.

Βρέθηκα σε διαπάλη και αντιστάθηκα,
βοήθα με, Κύριε [Ιησού] Χριστέ, τον αδύναμο!
Από την χάρη σου μονάχα εξαρτώμαι,
εσύ μπορείς να με κάνεις ισχυρότερο.
Αν έλθει τώρα πειρασμός, Κύριε, προασπίσου με,
ώστε να μην με καταβάλει.
Εσύ μπορείς να τον μετριάσεις,
ώστε να μην μου φέρει κίνδυνο·
γνωρίζω πως δεν πρόκειται να τον αφήσεις.

A25. Johann Sebastian Bach, “Ach Herr, laß dein lieb Engelein”, χορικό από την καντάτα για την εορτή του Αρχαγγέλου Μιχαήλ *Man singet mit Freuden vom Sieg in den Hütten der Gerechten* (29 Σεπτεμβρίου 1728 ή 1729), BWV 149/7

Ach Herr, laß dein lieb Engelein
am letzten End die Seele mein
in Abrahams Schoß tragen,
den Leib in seim Schlafkämmerlein
gar sanft ohn einge Qual und Pein
ruhn bis am jüngsten Tage!
Alsdenn vom Tod erwecke mich,
daß meine Augen sehen dich
in aller Freud, o Gottes Sohn,
mein Heiland und Genadenthron!
Herr Jesu Christ, erhöre mich, erhöre mich,
ich will dich preisen ewiglich!

Αχ, Κύριε, άσε το αγαπητό σου αγγελάκι,
κατά το έσχατο τέλος, την ψυχή μου
στην αγκαλιά του Αβραάμ να μεταφέρει,
το [δε] σώμα στην καμαρούλα του ύπνου του
πολύ απαλά, χωρίς το παραμικρό βάσανο και πόνο,
να αναπαυθεί μέχρι την Καινή Ημέρα!
Τότε αφύπνισέ με από τον θάνατο,
ώστε τα μάτια μου να σε αντικρίσουν
γεμάτα χαρά, Υιέ Θεού,
Σωτήρα μου και θρόνε του ελέους!
Κύριε Ιησού Χριστέ, εισάκουσέ με, εισάκουσέ με,
θέλω να σε αινώ παντοτινά!

A26. Johann Sebastian Bach, “Wenn ich einmal soll scheiden”, χορικό από τα *Πάθη κατά Ματθαίον* (11 Απριλίου 1727), BWV 244/62

Wenn ich einmal soll scheiden,
so scheid nicht von mir,
wenn ich den Tod soll leiden,
so tritt du denn herfür!
Wenn mir am allerbängsten
wird um das Herze sein,
so reiß mich aus den Ängsten
kraft deiner Angst und Pein!

Όταν θα πρέπει κάποτε να αποχωρήσω,
τότε μην με αποχωρισθείς,
όταν θα πρέπει τον θάνατο να υποφέρω,
κάνε τότε την εμφάνισή σου!
Όταν κατατρομαγμένη
θα είναι ολόγυρα η καρδιά μου,
απόσπασέ με τότε από κάθε αγωνία
δυνάμει της δικής σου αγωνίας και πόνου!

A27. Johann Sebastian Bach, “Was mein Gott will, das gscheh allzeit”, χορικό από την καντάτα για την 3η Κυριακή πριν την Σαρακοστή [Septuagesima] *Nimm, was dein ist, und gehe hin* (6 Φεβρουαρίου 1724), BWV 144/6

Was mein Gott will, das gscheh allzeit,
sein Will, der ist der beste.
Zu helfen den'n er ist bereit,
die an ihn glauben feste.
Er hilft aus Not, der fromme Gott,
und züchtiget mit Maßen.
Wer Gott vertraut, fest auf ihn baut,
den will er nicht verlassen.

Ό,τι ο Θεός μου βούλεται, τούτο πάντοτε συμβαίνει,
άριστη είναι η βούλησή του.
Να βοηθήσει είναι πρόθυμος εκείνους
οι οποίοι σταθερά σε αυτόν πιστεύουν.
Βοηθά στην ανάγκη, ο ευσεβής Θεός,
και τιμωρεί με μέτρο.
Όποιος τον Θεό εμπιστεύεται, όποιος στέρεα
σε αυτόν βασίζεται,
Εκείνος δεν πρόκειται να τον εγκαταλείψει.

A28. Johann Sebastian Bach, *Allein zu dir, Herr Jesu Christ*, BWV 261

Allein zu dir, Herr Jesu Christ,
mein Hoffnung steht auf Erden.
Ich weiß, daß du mein Tröster bist,
kein Trost mag mir sonst werden.
Von Anbeginn ist nichts erkorn,
auf Erden ist kein Mensch geborn,
der mir aus Nöten helfen kann;
ich ruf dich an,
zu dem ich mein Vertrauen han.

Μόνο σε σένα, Κύριε Ιησού Χριστέ,
εδράζεται η ελπίδα μου στην γη.
Γνωρίζω ότι είσαι ο Παράκλητός μου,
κανείς άλλος δεν δύναται να με παρηγορήσει.
Εξ υπαρχής καμμία επιλογή δεν υφίστατο,
κανένας άνθρωπος δεν εγεννήθη επί της γης,
που να μπορεί να με συντρέξει στις δυστυχίες μου·
εσένα λοιπόν επικαλούμαι,
στον οποίον έχω την εμπιστοσύνη μου.

A29. Johann Sebastian Bach, *Sollt ich meinem Gott nicht singen*, BWV 413

Sollt ich meinem Gott nicht singen?
Sollt ich ihm nicht dankbar sein?
Denn ich seh in allen Dingen,
wie so gut er's mit mir mein.
Ist doch nichts als lauter Lieben,
das sein treues Herze regt,
das ohn Ende hebt und trägt,
die in seinem Dienst sich üben.
Alles Ding wäht seine Zeit,
Gottes Lieb in Ewigkeit.

Πώς θα μπορούσα να μην ψάλλω τον Θεό μου;
Πώς θα μπορούσα να μην του είμαι ευγνώμων;
Αφού σε όλα τα πράγματα διακρίνω
πόσο πολύ θέλει τούτος το καλό μου.
Δεν είναι τίποτε άλλο παρά ακραιφνής αγάπη
αυτό που κινεί την πιστή του καρδιά,
που δίχως τέλος ανυψώνει και υποβαστάζει
όσους στην υπηρεσία του ασκούνται.
Κάθε πράγμα διατηρείται [μόνο] στην εποχή του,
[ενώ] η αγάπη του Θεού στην αιωνιότητα.

A30. Johann Sebastian Bach, “Ehr sei ins Himmels Throne”, χορικό από την καντάτα για την 3η Κυριακή μετά από αυτήν της Αγίας Τριάδος *Ach Herr, mich armen Sünder* (25 Ιουνίου 1724), BWV 135/6

Ehr sei ins Himmels Throne
mit hohem Ruhm und Preis
dem Vater und dem Sohne
und auch zu gleicher Weis
dem heiligen Geist mit Ehren
in alle Ewigkeit,
der woll uns alln bescheren
die ewge Seligkeit.

Κλέος πρέπει στον θρόνο του ουρανού
με υψηλή δόξα και τιμή
στον Πατέρα και στον Υιό
και επίσης κατά τον ίδιο τρόπο
στο Άγιο Πνεύμα με τιμές
εις τον αιώνα τον άπαντα,
σε αυτό που σε όλους μας θε να χαρίσει
την αιώνια μακαριότητα.

A31. Johann Sebastian Bach, “O Haupt voll Blut und Wunden”, χορικό από τα *Πάθη κατά Ματθαίον* (11 Απριλίου 1727), BWV 244/54

O Haupt voll Blut und Wunden,
voll Schmerz und voller Hohn,
o Haupt, zu Spott gebunden
mit einer Dornenkron,
o Haupt, sonst schön gezieret
mit höchster Ehr und Zier,
jetzt aber hoch schimpfieret,
gegrüßet seist du mir!

Ω κεφαλή γεμάτη αίμα και πληγές,
γεμάτη πόνο και γεμάτη χλεύη,
ω κεφαλή, προς εμπαιγμό δέσματα
ακάνθινου στεφάνου,
ω κεφαλή, άλλοτε ωραία στολισμένη
με ύψιστη τιμή και αγγλίασμα,
τώρα όμως καθυβρισμένη σφόδρα:
δέξου τον χαιρετισμό μου!

Du edles Angesichte,
dafür sonst schrickt und scheut
das große Weltgewichte,
wie bist du so bespeit;
wie bist du so erbleichet!
Wer hat dein Augenlicht,
dem sonst kein Licht nicht gleicht,
so schändlich zugericht'?

Εσύ, ευγενικό πρόσωπο,
που ενώπιόν σου άλλοτε τρόμαζε και δείλιαζε
το μεγάλο βάρος του κόσμου,
πώς είσαι έτσι κατάπτυστο·
πόσο πολύ έχεις χλομιάσει!
Ποιός στο φως των ματιών σου,
που άλλοτε με κανένα άλλο φως δεν έμοιαζε,
φέρθηκε τόσο αδιάντροπα;

A32. Johann Sebastian Bach, “Wer hat dich so geschlagen”, χορικό από τα *Πάθη κατά Ιωάννην*
(7 Απριλίου 1724), BWV 245/11

Wer hat dich so geschlagen,
mein Heil, und dich mit Plagen
so übel zugericht'?
Du bist ja nicht ein Sünder
wie wir und unsre Kinder,
von Missetaten weißt du nicht.

Ich, ich und meine Sünden,
die sich wie Körnlein finden
des Sandes an dem Meer,
die haben dir erregt
das Elend, das dich schläget,
und das betrübte Marterheer.

Ποιός σε κτύπησε έτσι,
Σωτήρα μου, και με βασανισμούς
τόσο άσχημα σε κακοποίησε;
Εσύ δεν είσαι δα αμαρτωλός
όπως εμείς και τα παιδιά μας,
από κακές πράξεις δεν γνωρίζεις.

Εγώ, εγώ και οι αμαρτίες μου,
που απαντούν σαν τους μικροσκοπικούς κόκκους
της άμμου στην θάλασσα,
αυτά προξένησαν σε σένα
την δυστυχία που σε πλήττει
και το πλήθος των θλιβερών σου μαρτυριών.

A33. Johann Sebastian Bach, *Lobt Gott, ihr Christen, allzugleich*, BWV 375

Lobt Gott, ihr Christen, allzugleich,
in seinem höchsten Thron,
der heut aufschleußt sein Himmelreich
und schenkt uns seinen Sohn,
und schenkt uns seinen Sohn.

Αινείτε τον Θεό, Χριστιανοί, όλοι μαζί,
στον ύψιστό του θρόνο·
αυτόν ο οποίος σήμερα ανοίγει το ουράνιο βασίλειό του
και μας χαρίζει τον Υιό του,
και μας χαρίζει τον Υιό του.

A34. Johann Sebastian Bach, “Schüttle deinen Kopf und sprich”, χορικό από την καντάτα για
την δεύτερη ημέρα των Χριστουγέννων *Darzu ist erschienen der Sohn Gottes* (26
Δεκεμβρίου 1723), BWV 40/6

Schüttle deinen Kopf und sprich:
Fleuch, du alte Schlange!
Was erneurst du deinen Stich,
machst mir angst und bange?
Ist dir doch der Kopf zerknickt,
und ich bin durchs Leiden
meines Heilands dir entrückt
in den Saal der Freuden.

Κούνα το κεφάλι σου και πες:
Αποτάξου, αρχέγονε όφι!
Τί ανανεώνεις το κεντρί σου,
προξενώντας μου τρόμο και φόβο;
Αφού το κεφάλι σου έχει πλέον συντριβεί
και εγώ δια των Παθών
του Σωτήρος μου έχω απομακρυνθεί από σένα,
όντας πια στην αίθουσα της χαράς.

A35. Johann Sebastian Bach, “Es ist genug”, χορικό από την καντάτα για την 24η Κυριακή μετά από αυτήν της Αγίας Τριάδος *O Ewigkeit, du Donnerwort* (7 Νοεμβρίου 1723), BWV 60/5

Es ist genug;
Herr, wenn es dir gefällt,
so spanne mich doch aus!
Mein Jesus kömmt;
nun gute Nacht, o Welt!
Ich fahr ins Himmelshaus,
ich fahre sicher hin mit Frieden,
mein großer Jammer bleibt danieden.
Es ist genug, es ist genug.

Αρκετά!
Κύριε, εάν τούτο σε ευαρεστεί,
ανάπαυσέ με πια!
Ας έλθει ο Ιησούς μου·
καληνύχτα λοιπόν, κόσμε!
Πηγαίνω στον ουράνιο οίκο,
πορεύομαι ασφαλής προς τα εκεί και εν ειρήνη,
ο μέγας θρήνος μου μένει εδώ κάτω.
Φθάνει πια, αρκετά!

A36. Johann Sebastian Bach, “Ich will dich mit Fleiß bewahren”, χορικό από το *Ορατόριο των Χριστουγέννων* / καντάτα αρ. 3, για την τρίτη ημέρα των Χριστουγέννων, *Herrscher des Himmels, erhöre das Lallen* (27 Δεκεμβρίου 1734), BWV 248/33

Ich will dich mit Fleiß bewahren,
ich will dir
leben hier,
dir will ich abfahren,
mit dir will ich endlich schweben
voller Freud
ohne Zeit
dort im andern Leben.

Με επιμέλεια θε να τηρώ τον λόγο σου,
θέλω για σένα
εδώ να ζω,
για σένα θε να αναχωρήσω,
με σένα θέλω στο τέλος να αιωρούμαι
έμπλεος χαράς,
πέρα από τον χρόνο,
εκεί στην άλλη ζωή.

A37. Johann Sebastian Bach, *Warum sollt ich mich denn grämen*, BWV 422

Warum sollt ich mich denn grämen?
Hab ich doch
Christum noch,
wer will mir den nehmen?
Wer will mir den Himmel rauben,
den mir schon
Gottes Sohn
beigelegt im Glauben?

Μα γιατί θα έπρεπε να στεναχωριέμαι;
Αφού έχω
ακόμα τον Χριστό,
ποιός θε να μου τον πάρει;
Ποιός θέλει να μου κλέψει τον ουρανό,
τον οποίον ήδη
ο Υιός του Θεού
έταξε στην πίστη μου;

A38. Johann Sebastian Bach, “Das wollst du, Gott, bewahren rein”, χορικό από την καντάτα για την 2η Κυριακή μετά από αυτήν της Αγίας Τριάδος *Ach Gott, vom Himmel sieh darein* (18 Ιουνίου 1724), BWV 2/6

Das wollst du, Gott, bewahren rein
für diesem arg'n Geschlechte;
und laß uns dir befohlen sein,
daß sichs in uns nicht flechte.
Der gottlos Hauf sich umher findt,
wo solche lose Leute sind
in deinem Volk erhaben.

Είθε τον λόγο σου, Θεέ, να τηρήσεις στο ακέραιο
για αυτό το μοχθηρό γένος·
και άσε μας να τελούμε υπό τις προσταγές σου,
ώστε τούτος να μην διαστρεβλωθεί σε μας.
Το άθεο πλήθος βρίσκεται ολόγυρά μας,
όπου τέτοιοι έκλυτοι άνθρωποι
δεσπόζουν ανάμεσα στον λαό σου.

A39. Johann Sebastian Bach, *O Mensch, beweine deine Sünde groß*, BWV 402

O Mensch, beweine deine Sünde groß,
darum Christus seines Vaters Schoß
äußert und kam auf Erden;
von einer Jungfrau rein und zart
für uns er hier geboren ward,
er wollte der Mittler werden.
Den Toten er das Leben gab
und legt' dabei alle Krankheit ab,
bis sich die Zeit herdränge
daß er für uns geopfert würd,
trüg unserer Sünden schwere Bürd
wohl an dem Kreuze lange.

Ω άνθρωπε, θρήνησε το μέγα σου αμάρτημα,
για το οποίο ο Χριστός από την αγκάλη του Πατρός του
εξήλθε και ήλθε επί της γης·
από μια παρθένα άσπιλη και τρυφερή
για μας εδώ γεννήθηκε,
θέλοντας να γίνει ο μεσάζων μας.
Στους νεκρούς έδωσε αυτός ζωή
και απάλειψε προσέτι κάθε ασθένεια,
μέχρις ότου ήγγικεν η ώρα
που αυτός για μας θα θυσιαζόταν,
κουβαλώντας των αμαρτιών μας το βαρύ φορτίο
επί μακρότατον επάνω στον σταυρό.

A40. Johann Sebastian Bach, *Christus, der ist mein Leben*, BWV 282

Christus, der ist mein Leben,
Sterben ist mein Gewinn;
dem tu ich mich ergeben,
mit Freud fahr ich dahin.

Ο Χριστός, αυτός είναι η ζωή μου,
το να αποθάνω είναι η απολαβή μου·
σε αυτόν λοιπόν εγώ αφοσιώνομαι,
με χαρά αναχωρώ προς τα εκεί.

A41. Johann Sebastian Bach, “O große Lieb”, χορικό από τα *Πάθη κατά Ιωάννην* (7 Απριλίου 1724), BWV 245/3

O große Lieb, o Lieb ohn alle Maße,
die dich gebracht auf diese Marterstraße!
Ich lebte mit der Welt in Lust und Freuden,
und du mußt leiden.

Ω μεγάλη αγάπη, ω αγάπη απροσμέτρητη,
που σε έφερε σε αυτήν την οδό του μαρτυρίου!
Έζησα τα εγκόσμια μέσα σε ηδονές και τέρψεις,
και εσύ πρέπει να υποφέρεις...

A42. Johann Sebastian Bach, “Solang ein Gott im Himmel lebt”, χορικό από την καντάτα για την 1η Κυριακή μετά από αυτήν της Αγίας Τριάδος *O Ewigkeit, du Donnerwort* (11 Ιουνίου 1724), BWV 20/7

Solang ein Gott im Himmel lebt
und über alle Wolken schwebt,
wird solche Marter währen:
Es wird sie plagen Kält und Hitz,
Angst, Hunger, Schrecken, Feu'r und Blitz
und sie doch nicht verzehren.
Denn wird sich enden diese Pein,
wenn Gott nicht mehr wird ewig sein.

Για όσο χρόνο ένας Θεός στον ουρανό θα ζει
και πάνω από τα νέφη όλα θα αιωρείται,
μαρτύρια τέτοια θα βαστούν:
θα βασανίζονται από ψύχος και καύσιμα,
φόβο, πείνα, τρόμο, φλόγα και αστραπή,
κι ωστόσο αυτοί [οι πιστοί του] δεν θα φθίνουν.
Διότι ο πόνος τούτος θα τερματισθεί,
[μονάχα] όταν ο Θεός δεν θα είναι πια αιώνιος.

A43. Johann Sebastian Bach, *Das alte Jahr vergangen ist*, BWV 288

Das alte Jahr vergangen ist;
wir danken dir, Herr Jesu Christ,
daß du uns in so großer G'fahr
behütet hast lang Zeit und Jahr;
daß du uns in so großer G'fahr
behütet hast lang Zeit und Jahr.

Παρήλθε ο παλιός ο χρόνος·
σε ευχαριστούμε, Κύριε Ιησού Χριστέ,
που από τόσο μεγάλους κινδύνους
μας έχεις φυλάξει επί μακρόν, κάθε εποχή και έτος·
που από τόσο μεγάλους κινδύνους
μας έχεις φυλάξει επί μακρόν, κάθε εποχή και έτος.

A44. Johann Sebastian Bach, *Wer weiß, wie nahe mir mein Ende (Wer nur den lieben Gott läßt walten)*, BWV 434

Wer weiß, wie nahe mir mein Ende!
Hin geht die Zeit, her kommt der Tod;
ach, wie geschwinde und behende
kann kommen meine Todesnot.
Mein Gott, ich bitt durch Christi Blut:
Machs nur mit meinem Ende gut!

Ποιός ξέρει πόσο κοντά μου [να είναι] το τέλος μου!
Ο χρόνος φεύγει κατά κει, ο θάνατος έρχεται κατά δω·
αχ, πόσο γοργά και σβέλτα
μπορεί να επέλθει το αναπόφευκτο του θανάτου μου.
Θεέ μου, σε παρακαλώ, στο αίμα του Χριστού:
Κάνε μόνο να έχω ένα καλό τέλος!

A45. Johann Sebastian Bach, *Für Freuden laßt uns springen*, BWV 313

Für Freuden laßt uns springen,
ihr Christen allzugleiche!
Mit Mund und Herzen singen,
denn Christ vom Himmelreiche
von einer Jungfrau ist geborn,
wer hat zuvor gehört von solchen Dingen?

Από χαρά ας αναπηδήσουμε
όλοι οι Χριστιανοί μαζί!
Με στόμα και καρδιά ας ψάλουμε,
διότι ο Χριστός, από το βασίλειο του ουρανού
[ορμώμενος], γεννήθηκε από μια παρθένα·
ποιός έχει ποτέ ξανακούσει τέτοια πράγματα;

A46. Johann Sebastian Bach, “Wie wunderbarlich ist doch diese Strafe”, χορικό από τα *Πάθη κατά Ματθαίον* (11 Απριλίου 1727), BWV 244/46

Wie wunderbarlich ist doch diese Strafe!
Der gute Hirte leidet für die Schafe,
die Schuld bezahlt der Herre, der Gerechte,
für seine Knechte.

Πόσο, μα πόσο θαυμαστή είναι αυτή η τιμωρία!
Ο καλός ποιμένας πάσχει για τα πρόβατά του,
το χρέος πληρώνει ο Κύριος, ο δίκαιος,
για τους δούλους του.

A47. Johann Sebastian Bach, *Wie bist du, Seele, in mir so gar betrübt*, BWV 435

Wie bist du, Seele,
in mir so gar betrübt?
Dein Heiland lebet,
der dich ja treulich liebt,
ergib dich gänzlich seinem Willen,
er kann allein dein Trauern stillen.

Πώς και είσαι, ψυχή μου,
τόσο βαριά λυπημένη μες στα σωθικά μου;
Ο Σωτήρας σου ζει,
αυτός που πιστά, ως γνωστόν, σε αγαπά·
παραδώσου πλήρως στην βούλησή του,
μόνον αυτός μπορεί να σιγάσει το πένθος σου.

A48. Johann Sebastian Bach, “Seid froh dieweil”, χορικό από το *Ορατόριο των Χριστουγέννων / καντάτα αρ. 3*, για την τρίτη ημέρα των Χριστουγέννων, *Herrscher des Himmels, erhöere das Lallen* (27 Δεκεμβρίου 1734), BWV 248/35

Seid froh dieweil,
seid froh dieweil,
daß euer Heil
ist hie ein Gott und auch ein Mensch geboren,
der, welcher ist
der Herr und Christ
in Davids Stadt, von vielen auserkoren.

Χαρούμενοι να είστε εν τω μεταξύ,
χαρούμενοι να είστε εν τω μεταξύ,
που για την σωτηρία σας
ένας θεός αλλά και άνθρωπος γεννήθηκε εδώ,
αυτός ο οποίος είναι
ο Κύριος και Χριστός,
στην πόλη του Δαβίδ, που επελέγη από
πολλές [άλλες].

* * *

B22. Johann Sebastian Bach, *Πάθη κατά Ματθαίον* (11 Απριλίου 1727), BWV 244, αρ. 4-8: [recitativo secco με εμβόλιμα χορωδιακά], “Da versammelten sich die Hohenpriester” (Ευαγγελιστής) – “Ja nicht auf das Fest” (Chori I & II) – “Da nun Jesus war zu Bethanien” (Ευαγγελιστής) – “Wozu dienet dieser Unrat” (Chorus I) – “Da das Jesus merketete” (Ευαγγελιστής, Ιησούς): recitativo [accompagnato] για άλτο, “Du lieber Heiland du”· άρια για άλτο, “Buß und Reu”· [recitativo secco], “Da ging hin der Zwölfen einer” (Ευαγγελιστής, Ιούδας): άρια για σοπράνο, “Blute nur, du liebes Herz”

[4a] *Evangelista*: Da versammelten sich die Hohenpriester und Schriftgelehrten und die Ältesten im Volk in den Palast des Hohenpriesters, der da hieß Kaiphas, und hielten Rat, wie sie Jesum mit Listen griffen und töteten. Sie sprachen aber:
[4b] *Chori*: Ja nicht auf das Fest, auf daß nicht ein Aufruhr werde im Volk.
[4c] *Evangelista*: Da nun Jesus war zu Bethanien, im Hause Simonis des Aussätzigen, trat zu ihm ein Weib, die hatte ein Glas mit köstlichem Wasser und goß es auf sein Haupt, da er zu Tische saß. Da das seine Jünger sahen, wurden sie unwillig und sprachen:
[4d] *Chor*: Wozu dienet dieser Unrat? Dieses Wasser hätte mögen teuer verkauft und den Armen gegeben werden.
[4e] *Evangelista*: Da das Jesus merketete, sprach er zu ihnen:
Jesus: Was bekümmert ihr das Weib? Sie hat ein gut Werk an mir getan. Ihr habet allezeit Armen bei euch, mich aber habt ihr nicht allezeit. Daß sie dies Wasser hat auf meinen Leib gegossen, hat sie getan, daß man mich

[4a] *Ευαγγελιστής*: Τότε συνήχθησαν οι άρχιερείς και οι γραμματεῖς και οι πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ άρχιερέως τοῦ λεγομένου Καϊάφα, και συνεβουλεύσαντο ἵνα τὸν Ἰησοῦν δόλω κρατήσωσι και ἀποκτείνωσιν. Ἔλεγον δέ·
[4b] *Χορωδίες*: Μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, ἵνα μὴ θόρυβος γένηται ἐν τῷ λαῷ.
[4c] *Ευαγγελιστής*: Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γενομένου ἐν Βηθανία ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, προσῆλθεν αὐτῷ γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, και κατέχεεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀνακειμένου. Ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠγανάκτησαν λέγοντες·
[4d] *Χορωδία*: Εἰς τί ἡ ἀπόλεια αὕτη; Ἥδύνατο γὰρ τοῦτο τὸ μύρον πραθῆναι πολλοῦ και δοθῆναι τοῖς πτωχοῖς.
[4e] *Ευαγγελιστής*: Γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς·
Ἰησοῦς: Τί κόπους παρέχετε τῇ γυναικί; Ἔργον γὰρ καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμέ. Τοῦς πτωχοῦς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Βαλοῦσα γὰρ αὕτη τὸ μύρον τοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου, πρὸς τὸ

begraben wird. Wahrlich, ich sage euch: Wo dies Evangelium gepredigt wird in der ganzen Welt, da wird man auch sagen zu ihrem Gedächtnis, was sie getan hat.

[5] Du lieber Heiland du,
wenn deine Jünger töricht streiten,
daß dieses fromme Weib
mit Salben deinen Leib
zum Grabe will bereiten,
so lasse mir inzwischen zu,
von meiner Augen Tränenflüssen
ein Wasser auf dein Haupt zu gießen!

[6] Buß und Reu
knirscht das Sündenherz entzwei,
daß die Tropfen meiner Zähren
angenehme Spezerei,
treuer Jesu, dir gebären.

[7] *Evangelista*: Da ging hin der Zwölfen
einer mit Namen Judas Ischarioth zu den
Hohenpriestern und sprach:
Judas: Was wollt ihr mir geben? Ich will ihn
euch verraten.

Evangelista: Und sie boten ihm dreißig
Silberlinge. Und von dem an suchte er
Gelegenheit, daß er ihn verriete.

[8] Blute nur, du liebes Herz! [...]

ένταφιάσαι με έποίησεν. Αμήν λέγω ύμϊν,
όπου έάν κηρυχθῆ τὸ ευαγγέλιον τούτο έν
όλω τῷ κόσμῳ, λαληθήσεται και ὁ έποίησεν
αὐτή εις μνημόσυνον αὐτῆς.*

[5] Αγαπημένε μου Σωτήρα,
καθώς οι μαθητές σου ανόητα φιλονικούν
που αυτή η ευλαβής γυναίκα
με μύρα το σώμα σου
για την ταφή του θε να ετοιμάσει,
επίτρεπέ μου εν τω μεταξύ ένα νάμα,
από τους ποταμούς δακρύων των ματιών μου,
στην κεφαλή σου να περιχύσω!

[6] Μεταμέλεια και μετάνοια
διαρρηγνύουν την αμαρτωλή καρδιά,
έτσι που οι ρανίδες των δακρύων μου
τερπνά αρώματα,
έμπιστέ μου Ιησού, γεννούν για σένα.

[7] *Ευαγγελιστής*: Τότε πορευθείς εις τῶν
δώδεκα, ὁ λεγόμενος Ἰούδας Ἰσκαριώτης,
πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς εἶπε:

Ἰούδας: Τί θέλετέ μοι δοῦναι, και ἐγὼ ύμϊν
παραδώσω αὐτόν;

Ευαγγελιστής: Οἱ δὲ ἔστησαν αὐτῷ
τριάκοντα ἀργύρια. Καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτηι
εὐκαιρίαν ἵνα αὐτόν παραδῷ.**

[8] Αιμορράγησε τώρα, αγαπημένη μου
καρδιά! [...]

* *Κατά Ματθαίον*, κς', 3-13. Σε μετάφραση στα νέα ελληνικά: Τότε συγκεντρώθηκαν οι αρχιερείς και οι γραμματεῖς και οι δημογέροντες στο μέγαρο του αρχιερέως, ο οποίος ονομαζόταν Καϊάφας, και έλαβαν από κοινού την απόφαση να συλλάβουν με δόλο τον Ιησού και να τον θανατώσουν. Και μάλιστα έλεγαν: «Οχι όμως κατά την διάρκεια της γιορτής [του εβραϊκού Πάσχα], για να μην προκληθεί αναστάτωση στον λαό». Όταν λοιπόν ο Ιησούς ήταν στην Βηθανία, στο σπίτι του Σίμωνος του λεπρού, προσήλθε σε αυτόν μια γυναίκα έχοντας μαζί της αγγείο από αλάβαστρο με μύρο μεγάλης αξίας, το οποίο και περιέχυνε στην κεφαλή του, ενόσω αυτός ανακαθόταν στο τραπέζι. Βλέποντας ωστόσο το συμβάν αυτό οι μαθητές του, αγανάκτησαν και έλεγαν: «Προς τί αυτή η σπατάλη; Διότι τούτο το μύρο μπορούσε να πουληθεί ακριβά και [το αντίτιμό του] να δοθεί στους φτωχούς». Αντιλαμβανόμενος όμως τούτα ο Ιησούς, τους ειπέ: «Γιατί ενοχλείτε την γυναίκα; Αφού έκανε μια καλή πράξη για μένα. Άλλωστε, φτωχούς πάντοτε θα έχετε μαζί σας, έμενα όμως δεν θα με έχετε πάντοτε. Διότι όταν αυτή έβαλε τούτο το μύρο στο σώμα μου, το έκανε για τον [επικείμενο] ενταφιασμό μου. Αληθώς σας λέγω, όπου κι αν κηρυχθεί το ευαγγέλιο τούτο σε ολόκληρο τον κόσμο, θα διαλαληθεί και ό,τι αυτή έπραξε, σε ανάμνησή της».

** *Κατά Ματθαίον*, κς', 14-16. Σε μετάφραση στα νέα ελληνικά: Τότε ένας από τους δώδεκα, αυτός που λεγόταν Ιούδας Ισκαριώτης, πήγε στους αρχιερείς και ειπέ: «Τί θέλετε να μου δώσετε, ώστε εγώ να τον προδώσω αυτόν σε εσάς»; Εκείνοι του προσέφεραν τριάντα ασημένια νομίσματα. Και από τότε [ο Ιούδας] αναζητούσε ευκαιρία για να τον προδώσει.

B23. Johann Sebastian Bach, *Πάθη κατά Ιωάννην* (7 Απριλίου 1724), BWV 245, αρ. 1: χορωδιακό “Herr, unser Herrscher” [μ. 1-22]

Herr, unser Herrscher, dessen Ruhm in allen Landen herrlich ist! [...]	Κύριε, δέσποτά μας, του οποίου η δόξα σε όλη την γη λαμπρύνεται! [...]
--	--

B34. Johann Sebastian Bach, *Λειτουργία σε σι-ελάσσονα*, BWV 232 (περί τα 1747-1749): II. Symbolum Nicenum (Credo), αρ. 8-9: Confiteor και Et expecto

Confiteor unum baptisma in remissionem peccatorum. Et expecto resurrectionem mortuorum. [...]	Ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. [Και] προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν. [...]
---	--

* * *

E12. Franz Schubert, “Der Doppelgänger”, τραγούδι για φωνή και πιάνο, σε ποίηση Heinrich Heine, από την συλλογή *Το κύκνειο άσμα* [*Schwanengesang*], D 957 αρ. 13 (1828)

Still ist die Nacht, es ruhen die Gassen, in diesem Hause wohnte mein Schatz; sie hat schon längst die Stadt verlassen, doch steht noch das Haus auf demselben Platz. Da steht auch ein Mensch und starrt in die Höhe, und ringt die Hände, vor Schmerzensgewalt; mir graust es, wenn ich sein Antlitz sehe, der Mond zeigt mir meine eigne Gestalt. Du Doppelgänger, du bleicher Geselle! Was äffst du nach mein Liebesleid, das mich gequält auf dieser Stelle, so manche Nacht, in alter Zeit?	Σιωπηλή είναι η νύκτα, τα σοκάκια ηρεμούν, σε αυτό το σπίτι έμενε ο θησαυρός μου· έχει από πολλού πια την πόλη εγκαταλείψει, όμως το σπίτι στέκει ακόμη στην ίδια θέση. Εκεί στέκεται και ένας άνθρωπος που ψηλά ατενίζει, σφίγγοντας τα χέρια από την ένταση της οδύνης του· φρίκη με πιάνει καθώς την όψη του θωρώ, το φεγγάρι μού φανερώνει την ίδια μου την μορφή. Σωσία, χλωμέ μου σύντροφε! Τί πιθηκίζεις τον ερωτικό μου πόνο, που με βασάνισε σε τούτο εδώ το μέρος, τόσες και τόσες νύκτες, τον παλιό καιρό;
--	---

E13. Franz Schubert, *Το χειμωνιάτικο ταξίδι* [*Winterreise*], κύκλος τραγουδιών για φωνή και πιάνο, σε ποίηση Wilhelm Müller, D 911 / opus 89 (1827): αρ. 20, “Der Wegweiser”

Was vermeid' ich denn die Wege, wo die andern Wandrer gehn, suche mir versteckte Stege durch verschneite Felsenhöhn? Habe ja doch nichts begangen, daß ich Menschen sollte scheun, welch ein thörichtes Verlangen treibt mich in die Wüsteneien?	Μα γιατί αποφεύγω τους δρόμους, όπου οι άλλοι οδοιπόροι βαδίζουν, και αναζητώ κρυμμένα μονοπάτια μέσα από χιονισμένες βουνοκορφές; Δεν έχω τίποτε, στ' αλήθεια, διαπράξει, για το οποίο θα έπρεπε να αποφεύγω τους ανθρώπους· ποιά παράλογη επιθυμία με ωθεί στις ερημιές;
---	---

Weiser stehen auf den Straßen / Wegen,
weisen auf die Städte zu,
und ich wandre sonder Maßen,
ohne Ruh, und suche Ruh.

Einen Weiser seh' ich stehen
unverrückt vor meinem Blick;
eine Straße muß ich gehen,
die noch keiner ging zurück.

Σήματα στέκουν στους δρόμους,
δείχνοντας την κατεύθυνση προς τις πόλεις,
και εγώ οδοιπορώ δίχως μέτρο,
χωρίς ανάπαυση, γυρεύοντας ανάπαυση.

Έναν οδοδείκτη βλέπω να στέκει
ακλόνητος μπροστά στο βλέμμα μου·
έναν δρόμο πρέπει να πάρω,
απ' όπου ουδέποτε κανείς γύρισε πίσω.

E14. Franz Schubert, “Der Atlas”, τραγούδι για φωνή και πιάνο, σε ποίηση Heinrich Heine,
από την συλλογή *Το κύκνειο άσμα*, D 957 αρ. 8 (1828)

Ich unglücklichsel'ger Atlas! eine Welt,
die ganze Welt der Schmerzen muß ich tragen,

ich trage Unerträgliches, und brechen
will mir das Herz im Leibe.

Du stolzes Herz, du hast es ja gewollt!
Du wolltest glücklich sein, unendlich glücklich
oder unendlich elend, stolzes Herz,
und jetzo bist du elend.

Ω, εγώ ο Άτλας, ο κακορίζικος! Έναν κόσμο,
τον κόσμο ολάκερο με τις οδύνες του πρέπει
να φέρω [στους ώμους μου],
βαστώ τα αβάστακτα, και πάει να σπάσει
η καρδιά στο σώμα μου.

Καρδιά μου αγέρωχη, το αξίωσες στ' αλήθεια!
Θέλησες να είσαι ευτυχής, απέραντα ευτυχής
ή απείρως ελεεινή, περήφανη καρδιά,
και τώρα είσαι εξαθλιωμένη.

E19. Franz Liszt, “Il penseroso” (δεύτερη εκδοχή), από την συλλογή *Années de pèlerinage –
Deuxième année: Italie* [Ετη προσκονήματος – δεύτερο έτος: Ιταλία], S 161 αρ. 2 / LW
A 55 αρ. 2 (1848-1849)

Caro / grato m'è 'l sonno, e più l'esser di sasso,
mentre che 'l danno e la vergogna dura;
non veder, non sentir m'è gran ventura;
però non mi destar, deh, parla basso.
(Michelangelo Buonarroti)

Προσφιλής μου είναι ο ύπνος, και πιότερο
ακόμη το να είμαι από πέτρα,
όσο η φθορά και το όνειδος διαρκούν·
το να μην βλέπω, το να μην νιώθω, είναι
δι' εμέ μεγάλη τύχη·
γι' αυτό μην με ξυπνάς, ε! μίλα χαμηλόφωνα!
(Μιχαήλ Άγγελος)

E20. Franz Liszt, “Sonetto 47 del Petrarca” (δεύτερη και τελική εκδοχή), από την συλλογή
Années de pèlerinage – Deuxième année: Italie, S 161 αρ. 4 / LW A 55 αρ. 4 (1843-1846 /
1847-1858)

Benedetto sia 'l giorno, e 'l mese, e l'anno,
e la stagione, e 'l tempo, e l'ora, e 'l punto,
e 'l bel paese, e 'l loco ov'io fui giunto
da duo begli occhi che legato m'hanno;
e benedetto il primo dolce affanno
ch'i' ebbi ad esser con Amor congiunto,
e l'arco, e le saette ond'i' fui punto,
e le piaghe ch'infino al cor mi vanno.

Ευλογημένη ας είναι η μέρα, και ο μήνας, και
ο χρόνος,
και η εποχή, και ο καιρός, και η ώρα, και η στιγμή,
και η ωραία χώρα, και ο τόπος όπου ανταμώθηκα
με τα δυο όμορφα μάτια που με κρατούν δεμένο·
και ευλογημένος ο πρώτος γλυκός πόνος
που ένιωσα καθώς συνδέθηκα με τον Έρωτα,
και το τόξο, και οι σαΐτες απ' τις οποίες τρυπήθηκα,
και οι πληγές που έως την καρδιά μου φθάνουν.

Benedette le voci tante ch'io
chiamando il nome de mia donna ho sparte,
e i sospiri, e le lagrime, e 'l desio;
e benedette sian tutte le carte
ov'io fama l'acquisto, e 'l pensier mio,
ch'è sol di lei, sì ch'altra non v'ha parte.

Ευλογημένες οι τόσες και τόσες φωνές που εγώ
καλώντας το όνομα της κυράς μου έχω σκορπίσει,
και οι στεναγμοί, και τα δάκρυα, και η επιθυμία·
και ευλογημένα ας είναι όλα τα χαρτιά
απ' όπου φήμη αποκομίζω, και ο λογισμός μου,
που τρέχει μόνο σε αυτήν, έτσι που για άλλη
δεν απομένει χώρος.

E39. Franz Liszt, “Sonetto 104 del Petrarca” (δεύτερη και τελική εκδοχή), από την συλλογή
Années de pèlerinage – Deuxième année: Italie, S 161 αρ. 5 / LW A 55 αρ. 5 (1843-1846 /
1847-1858)

Pace non trovo, e non ho da far guerra;
e temo, e spero, ed ardo, e son un ghiaccio;
e volo sopra 'l cielo, e giaccio in terra;
e nulla stringo, e tutto 'l mondo abbraccio.
Tal m'ha in prigion, che non m'apre, nè serra,
nè per suo mi ritien, nè scioglie il laccio;
e non m'ancide Amor, e non mi sferra;
nè mi vuol vivo, nè mi trahe d'impaccio.
Veggio senz'occhi, e non ho lingua e grido;
e bramo di perir, e cheggio aita;
ed ho in odio me stesso, ed amo altrui.
Pascomi di dolor, piangendo rido;
egualmente mi spiace morte e vita:
in questo stato son, donna, per voi.

Ειρήνη [Γαλήνη] δεν βρίσκω, μα ούτε
σκοπεύω να κάνω πόλεμο·
φοβούμαι μα και ελπίζω, φλέγομαι αλλά
και γίνομαι πάγος·
και πετώ ψηλά στον ουρανό, και κείμαι
στο έδαφος·
τίποτε δεν σφιχταγκαλιάζω, αλλά και
ολάκερο τον κόσμο εναγκαλίζομαι.
Σε τέτοια φυλακή βρίσκομαι, που ούτε
ανοίγει για μένα, ούτε κλείνει,
ούτε με συγκρατεί εντός της, ούτε
χαλαρώνει τον βρόχο·
κι ούτε με εξοντώνει ο Έρωσ, ούτε με
αποδεσμεύει·
ούτε με θέλει ζωντανό, ούτε με απαλλάσσει
από την βάσανο.
Βλέπω χωρίς μάτια, και δίχως να έχω
γλώσσα κραυγάζω·
και επιθυμώ να χαθώ, και εκλιπαρώ για
βοήθεια·
και απεχθάνομαι τον εαυτό μου, και αγαπώ
άλλους.
Η λύπη με θρέφει, κλαίγοντας γελώ·
εξίσου με δυσαρεστούν ο θάνατος και η ζωή·
σε αυτήν την κατάσταση βρίσκομαι, κυρία,
για σας.

E42. Richard Wagner, *Πάρσιφαλ*, σκηνικό τελετουργικό δράμα [Bühnenweihfestspiel] σε
τρεις πράξεις, WWV 111 (1877-1881): αποσπάσματα από το τέλος της δεύτερης πράξεως

Kundry: [...] Die Leib und Leben
einst dir gegeben,
der Tod und Torheit weichen muß,
sie beut
dir heut',

Κούντρι: [...] Αυτή που σώμα και ζωή
έδωσε κάποτε σε σένα,
ο οποίος τώρα θάνατο και μωρία καλείσαι να
καταστείλεις,
βορά σου δίνει σήμερα,

als Muttersegens letzten Gruß,
der Liebe ersten Kuß.

*(Sie hat ihr Haupt völlig über das seinige geneigt
und heftet nun ihre Lippen zu einem langen Kusse
auf seinen Mund)*

Parsifal:

*(Hier fährt Parsifal plötzlich mit einer Gebärde des
höchsten Schreckens auf: seine Haltung drückt eine
furchtbare Veränderung aus; er stemmt seine Hände
gewaltsam gegen das Herz, wie um einen zerreißen-
den Schmerz zu bewältigen)*

Amfortas!

Die Wunde! Die Wunde!

Sie brennt in meinem Herzen!

O! Klage! Klage!

Furchtbare Klage!

Aus tiefstem Herzen schreit sie mir auf.

O! O!

Elender! Jammervollster!

Die Wunde sah ich bluten,

nun blutet sie in mir!

Hier, hier!

Nein, nein! Nicht die Wunde ist es.

Fließe ihr Blut in Strömen dahin!

Hier! Hier, im Herzen der Brand!

Das Sehnen, das furchtbare Sehnen,
das alle Sinne mir faßt und zwingt.

O! Qual der Liebe!

Wie Alles schauert, bebt und zuckt
in sündigem Verlangen!

*(Während Kundry in Schrecken und Verwunderung
auf Parsifal hinstarrt, gerät dieser in völlige
Entrücktheit) – (schauerlich leise:)*

Es starrt der Blick dumpf auf das Heilgefäß:

Das heil'ge Blut erglüht:

Erlösungswonne, göttlich mild,

durchzittert weithin alle Seelen:

nur hier im Herzen will die Qual nicht

weichen.

Des Heilands Klage da vernehm ich,

die Klage, ach! die Klage

um das entweihte Heiligtum:

“Erlöse, rette mich

aus schuldbefleckten Händen!”

So rief die Gottesklage

furchtbar laut mir in die Seele.

Und ich, der Tor, der Feige,

zu wilden Knabentaten floh ich hin!

(Er stürzt verzweiflungsvoll auf die Knie)

Erlöser! Heiland! Herr der Huld!

Wie büß ich Sünder meine Schuld?

ως ύστατο χαιρετισμό της μητρικής ευλογίας,
της αγάπης το πρώτο φιλί.

*(Έχοντας γύρει ολότελα το κεφάλι της επάνω στο δικό
του, βάζει τώρα τα χείλη της στο στόμα του για ένα
παρατεταμένο φιλί)*

Πάρσιφαλ:

*(Εδώ ο Πάρσιφαλ πετάγεται ξαφνικά με μια χειρονομία
απόλυτου τρόμου: η στάση του εκφράζει μια φοβερή
[ψυχολογική] μεταβολή: πιέζει τα χέρια του βίβια προς
την καρδιά του, σαν να αντιμετωπίζει έναν οξύτατο πόνο)*

Αμφόρτας!

Η πληγή! Η πληγή!

Καίει στα σωθικά μου!

Ω! Θρήνος! Θρήνος!

Φοβερός θρήνος!

Από τα βάθη της καρδιάς μου με καλεί

κραυγάζοντας.

Ω! Ω! Ελεεινότητα! Απ' όλους πιο αξιοθρήνητε!

Την πληγή [σου] είδα να αιμορραγεί,

τώρα αυτή αιμορραγεί μέσα μου!

Εδώ, εδώ!

Αλλά όχι! Δεν είναι η πληγή τούτο το πράγμα.

Κύλα, αίμα, σαν χείμαρρος από αυτήν!

Εδώ! Εδώ, στην καρδιά μου [βρίσκεται] η πυρά!

Η λαχτάρα, η τρομερή λαχτάρα,

που κάθε μου αίσθηση κυριεύει και ορίζει.

Ω! Μαρτύριο της αγάπης!

Πώς όλα αναριγούν, σείονται και σκιρτούν
σε αμαρτωλό πόθο!

*(Ενόσω η Κούντρο ατενίζει έντρομη και έκπληκτη τον
Πάρσιφαλ, αυτός περιέρχεται σε πλήρη έκσταση) – (με
ανατριχιαστικά χαμηλή ένταση φωνής:)*

Το βλέμμα μου καρφώνεται θαμπό στο ιερό

σκεύος: το άγιο αίμα φεγγοβολά:

λυτρωτική αγαλλίαση, θείας πραότητας,

με ρίγος διαπερνά όλες τις ψυχές:

μόνον εδώ, στην καρδιά μου, το βάσανο δεν

λέει να υποχωρήσει.

Του Σωτήρος τον θρήνο τότε αντιλαμβάνομαι,

τον θρήνο, αχ! τον θρήνο

για τον βεβηλωμένο ιερό τόπο:

«Λύτρωσέ με, σώσε με

από χέρια σπιλωμένα με ενοχή!»

Έτσι καλούσε ο θεϊκός θρήνος
με φοβερή ένταση μες στην ψυχή μου.

Και εγώ, ο ανόητος, ο δειλός,

σε άγρια παιδιάστικα κατορθώματα κατέφυγα!

(Πέφτει γεμάτος απόγνωση στα γόνατα)

Λυτρωτή! Σωτήρα! Ελεήμων Κύριε!

Πώς να μετανοήσω, εγώ ο αμαρτωλός, για την
ενοχή μου;

Kundry:

(Kundry, deren Erstaunen in leidenschaftliche Bewunderung übergegangen, sucht schüchtern sich Parsifal zu nähern)

Gelobter Held! Entflieh dem Wahn!
Blick auf, sei hold der Huldin Nahn!

Parsifal:

(immer in gebeugter Stellung, starr zu Kundry aufblickend, während diese sich zu ihm neigt und die liebkosenden Bewegungen ausführt, die er mit dem Folgenden bezeichnet:)

Ja! Diese Stimme! So rief sie ihm;
und diesen Blick, deutlich erkenn ich ihn,
auch diesen, der ihm so friedlos lachte;
die Lippe, ja so zuckte sie ihm;
so neigte sich der Nacken,
so hob sich kühn das Haupt;
so flatterten lachend die Locken,
so schlang um den Hals sich der Arm;
so schmeichelte weich die Wange!
Mit aller Schmerzen Qual im Bunde,
das Heil der Seele entküßte ihm der Mund!
Ha! Dieser Kuß!

(Parsifal hatte sich allmählich erhoben und stößt Kundry von sich)

Verderberin! Weiche von mir!
Ewig, ewig von mir!

Kundry:

(in höchster Leidenschaft)

Grausamer!
Fühlst du im Herzen
nur anderer Schmerzen,
so fühle jetzt auch die meinen!
[...]

Parsifal:

Wer durft' ihn verwunden mit der heil'gen
Wehr?

Kundry:

Er, Er,
der einst mein Lachen bestraft:
Sein Fluch, ha, mir gibt er Kraft;
gegen dich selbst ruf ich die Wehr,
gibst du dem Sünder des Mitleids Ehr'!
Ha! Wahnsinn!
Mitleid! Mitleid mit mir!
Nur eine Stunde mein!
Nur eine Stunde dein!
Und des Weges sollst du geleitet sein!
(Sie will ihn umarmen. Er stößt sie heftig von sich)

Κούντρυ:

(Η Κούντρυ, της οποίας η έκπληξη έχει μετατραπεί σε περιπαθή θαυμασμό, επιχειρεί δειλά-δειλά να πλησιάσει τον Πάρσιφαλ)

Αξιέπαινε ήρωα! Βγες από την αυταπάτη σου!
Ύψωσε το βλέμμα σου και ας είσαι ευμενής στο
πλησίασμα της Χάριτός σου!

Πάρσιφαλ:

(πάντοτε σε κυρτωμένη στάση, κοιτώντας με απλανές βλέμμα την Κούντρυ, ενόσω αυτή κλίνει προς το μέρος του και προβαίνει στις θωπευτικές κινήσεις που εκείνος περιγράφει με τα ακόλουθα λόγια:)

Ναι! Τούτη η φωνή! Έτσι τον καλούσε εκείνη·
και αυτό το βλέμμα, σαφώς το αναγνωρίζω, όπως
και τούτο, που έτσι ανήσυχα του χαμογελούσε·
τα χείλη, ναι, έτσι τα συσπούσε και σε αυτόν·
έτσι έγερνε τον αυχένα,
έτσι τολμηρά ανασήκωνε το κεφάλι·
έτσι ανέμιζαν γελώντας οι μπούκλες,
έτσι τυλιγόταν γύρω από τον λαιμό το χέρι·
έτσι θώπευε απαλά το μάγουλο!
Συμμαχώντας με κάθε πόνου το μαρτύριο, την
σωτηρία της ψυχής του ήρε φιλώντας το στόμα!
Χα! Τούτο το φιλί!

(Ο Πάρσιφαλ έχει σταδιακά σηκωθεί και απωθεί την Κούντρυ)

Διαφθορέα! Ύπαγε οπίσω μου!
Αιώνια, αιώνια μείνε μακριά από μένα!

Κούντρυ:

(με υπέρτατο πάθος)

Απάνθρωπε!
Αν στην καρδιά σου αισθάνεσαι
μονάχα πόνους άλλων,
τότε νιώσε τώρα και τους δικούς μου!
[...]

Πάρσιφαλ:

Ποιός τόλμησε να τον πληγώσει [τον Αμφόρτας]
με το ιερό όπλο;

Κούντρυ:

Εκείνος, εκείνος
που κάποτε τιμώρησε το γέλιο μου:
η κατάρα του, χα, αυτή μου δίνει δύναμη·
ενάντια σε σένα τον ίδιο θα καλέσω στα όπλα,
εάν δώσεις στον αμαρτωλό τού οίκτου την τιμή!
Χα! Τρέλα!
Οίκτο! Σπλαχνίσου με!
Μόνο για μία ώρα δικός μου [γίνε]!
Μόνο για μία ώρα δική σου [ας γίνω]!
Κι έπειτα στον δρόμο σου ας κατευθυνθείς!
(Πάει να τον αγκαλιάσει. Αυτός την απωθεί βίαια)

Parsifal:

Vergeh, unseliges Weib!

Kundry:

(Sie rafft sich mit wilden Wutrasen auf und ruft dem Hintergrunde zu)

Hilfe! Hilfe! Herbei!

Haltet den Frechen! Herbei!

Wehrt ihm die Wege!

Wehrt ihm die Pfade!

Und flöhest du von hier,
und fändest alle Wege der Welt,
den Weg, den du suchst,
des' Pfade sollst du nicht finden:

denn Pfad und Wege,
die dich mir entführen,
so verwünsch ich sie dir:

Irre! Irre!

Mir so vertraut

dich weih ich ihm zum Geleit!

Klingsor:

(Klingsor ist auf der Burgmauer herausgetreten und schwenkt eine Lanze gegen Parsifal)

Halt da! Dich bann ich mit der rechten Wehr!
Den Toren stelle mir seines Meisters Speer!

(Er schleudert auf Parsifal den Speer, welcher über dessen Haupte schweben bleibt)

Parsifal:

(Erfasst den Speer mit der Hand und hält ihn über seinem Haupte)

Mit diesem Zeichen bann ich deinen Zauber:

(Er hat den Speer im Zeichen des Kreuzes geschlagen)

Wie die Wunde er schließe,
die mit ihm du schlugest,

in Trauer und Trümmer
stürz er die trügende Pracht!

(Wie durch ein Erbeben versinkt das Schloß. Der Garten ist schnell zu einer Einöde verdorrt; verwelkte Blumen verstreuen sich auf dem Boden. – Kundry ist schreiend zusammengesunken)

(Parsifal hält im Entteilen noch einmal an und wendet sich von der Höhe der Mauertrümmer zu Kundry zurück:)

Du weißt, wo du mich wieder finden kannst!

(Er enteilt; Kundry hatte sich ein wenig erhoben und nach ihm geblickt. Vorhang schnell zu)

Πάρσιφαλ:

Χάσου, αναθεματισμένη γυναίκα!

Κούντρυ:

(Ξεσπά σε άγρια και οργισμένη λύσσα, καλώντας σε βοήθεια προς το βάθος της σκηνής)

Βοήθεια! Βοήθεια! Ελάτε εδώ!

Σταματήστε τον αναισχυντο! Εδώ ελάτε!

Φράξτε του τον δρόμο!

Φράξτε του το μονοπάτι!

Κι αν ακόμη ξέφευγες από εδώ,
και έβρισκες όλους τους δρόμους του κόσμου,
τον δρόμο που αναζητάς,
το μονοπάτι προς αυτόν ποτέ σου δεν θα βρεις:
διότι τα μονοπάτια και τους δρόμους
που σε απάγουν από μένα,
έτσι τα αφορίζω εγώ για σένα:

Πλανήσου! Πλανήσου!

Σε σένα, που τόσο έμπιστος μου είσαι,
αφιερώνω [αναθέτω] ετούτον εδώ ως ακόλουθο!

Κλίνγκσορ:

(Ο Κλίνγκσορ εμφανίζεται στα τείχη του κάστρου, σείοντας ένα δόρυ ενάντια στον Πάρσιφαλ)

Στάσου εκεί όπου είσαι! Δέσμιό μου σε κάνω
με το κατάλληλο όπλο! Τον ανόητο θέτει υπό
την εξουσία μου του αφέντη του η λόγχη!

(Εξακοντίζει προς τον Πάρσιφαλ την λόγχη, η οποία μένει να αιωρείται πάνω από το κεφάλι του)

Πάρσιφαλ:

(Αρπάζει την λόγχη με το χέρι του και την κρατάει πάνω από το κεφάλι του)

Με τούτο το σημείο εξορκίζω την μαγεία σου:

(Με την λόγχη κάνει το σημείο του σταυρού)

Όπως την πληγή [η λόγχη] τούτη θε να κλείσει,
[την πληγή] αυτή που με την ίδια ετούτη [λόγχη]
εσύ επέφερες,

σε πένθος και συντριμμια η ίδια

αυτή ας σκορπίσει το απατηλό σου μεγαλείο!

(Σαν από σεισμό, το παλάτι [του Κλίνγκσορ] συντρίβεται. Ο κήπος γρήγορα ξεραίνεται και μετατρέπεται σε ερημιά: μαραμμένα άνθη σκορπίζονται στο έδαφος. – Παράλληλα σωριάζεται σε αυτό και η Κούντρυ, βγάζοντας μια κραυγή)

(Ο Πάρσιφαλ κατά την εσπευσμένη αποχώρησή του σταματά μία ακόμη φορά και από την κορυφή των ερειπωμένων τειχών στρέφεται προς τα πίσω, απευθυνόμενος στην Κούντρυ:)

Ξέρεις πού μπορείς να με ξαναβρείς!

(Αποχωρεί βιαστικά: η Κούντρυ είχε για λίγο ανασηκωθεί κοιτάζοντας προς αυτόν. Η αυλαία πέφτει γρήγορα)